

AVRAM ANTON

ANGAJAMENTE

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

urzica

ANUL XIX • Nr. 11 • 15 Iunie 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

APROAPE DE CER

de SADI RUDEANU

De mii de ori s-a verificat pînă acum înțeleapta vorbă bătrînească și anume cea care afirmă că omul cît trăiește învață. Eu aș mai adăuga că omul cît trăiește pățește și nimeni n-o să poată contesta că aceasta nu s-a verificat și ea de mii de ori.

Am început așa, dragi cititori, pentru că aș vrea să vă întreb pe dumneavoastră ce părere aveți despre Diham. Știți ce e Dihamul? Alpinistii vor spune: o plimbare plăcută. Cum ieși din Predeal, nițel mai sus. Neinițiatii, cei care n-au fost încă pe munte în calitate de cățărători, își spun în necunoștință de cauză: ce să fie, o înălțime oarecare în munți, pe lângă Predeal. Sigur. Ei bine, eu sint un neinițiat care am fost pe Diham. Să vă spun eu ce este: o capcană, stimați prieteni. Am fost atras într-o cursă. Mi s-a spus «Hai pînă la Predeal», pe urmă «Hai pînă aici la doi pași» și cînd m-am trezit săltam spre Diham ca o capră neagră gonită din urmă de hăitași.

Onorat public, trebuie să lămurim, o dată pentru totdeauna, ce mare bucurie este și treaba asta a cățărării pe munți. Eu cred că cei care de bună voie se avîntă pentru prima dată într-o asemenea distracție o fac din cauză că, printre cei care au trecut prin această încercare înaintea lor, nu s-a găsit încă un om sincer și cu dragoste de aproapele său, care să-i spună adevărul. De data asta însă omenirea are noroc.

Eu am fost transportat prin inducere în eroare și, iată, nu mai vreau s-o pătească și alții. Spun tot. Oameni buni, știți care este distracția? Te urci pînă sus, cîteva ore, de-ți dai sufletul prin noroi, zăpadă și apă (eu am fost în frumoasa lună mai, care pe munte e un fel de noiembrie), de cincizeci de ori ai senzația că aluneci în prăpastie, te cațeri mai mult în patru labe decît pe două picioare, gifii, tușești, transpiri, răcești, cazi, aluneci, strigi, plîngi și blestemi și ți se pare că nu se va termina niciodată.

Eu nu înțeleg un lucru: dacă aici acasă, la București, se defectează liftul și trebuie să urcăm într-o zi cinci etaje pe scară, facem o gălăgie, un scandal și o zarvă de parcă ne-a injunghiat cineva. În schimb cînd vin niște zile libere, nu știm cum s-o tulim mai repede de acasă și nu ne liniștim decît în momentul în care înotăm în noroaie, cățărîndu-ne cu ghearele și cu dinții pe munți.

Și nu-i gata. În sfîrșit, după ce mi-am dat patru ore sufletul, rinichii, inima, ficatul și am mulțumit celui de sus că am picioarele întregi, iată, în sfîrșit, cabana Diham. Am plîns. Acolo înăuntru erau oameni. Și nu mai trebuia să mă cațăr pe nimic. Se putea merge normal. Se putea lua loc pe un scaun. La o masă. Toate astea le aveam și jos în Predeal. De ce, dragi prieteni, e distracție să le lași jos și să te omori după ele pînă la Diham? Sint sigur că mulți fanatici vor zîmbi cu dispreț: «Nu înțelege, nenorocitul, nimic!»

Oameni buni, ce să înțeleg? Că ne-am repezit toți pe ciorba aia ca niște lupi pe o pradă? De ce, cînd la Predeal se putea mîncă bine, civilizată și odihnit?

Dar să nu uit. Ajuns sus, mănînci, apoi după masă ieși din cabană și scrutezi înălțimile din jur. Și începi să te miri. Extraordinar! Uite acolo ce alb e totul! (e alb fiindcă e zăpadă, dar dacă tot te-ai omorît pînă aici, nu face să nu te miri). Formidabil, uite cum bate soarele în partea aia! Nemaipomenit, uite că în partea ailaltă nu bate! Fantastic, uite ce ceață

iese de acolo!» Și așa te miri vreo jumătate de oră.

Nu pot să spun că nu-i frumos. E frumos. Ceea ce însă nu pricep este de ce trebuie să vin să mă mir sus, cînd pot să mă mir și jos. Fiindcă din Predeal se vede cam același lucru. Și atunci, dragii mei, spuneți-mi ce-am rezolvat că m-am cățărât? Dar să continuăm. Ajuns sus, după patru ore de chin, înfuleci ca un apucat, te minunezi o jumătate de ceas și apoi știți ce urmează? O pornești în jos. Asta-i distracția. Unii o pornesc și mai sus. Dar și ei, pînă la urmă, de oricît de sus, tot asta au de făcut: o pornesc în jos. Eu am pornit-o de aici. Nici un pas mai sus, ajunge.

Acum să vă mai spun o noutate. Urcușul e o joacă. Știți ce e coborișul? O crimă! Eu cred că atîta cît am blestemat în gînd cu această ocazie, n-au blestemat toți strămoșii mei începînd de la Adam și Eva. Dar să vedeți. Îmi era groază să mai cobor pe unde urcasem. Doream un drum mai omenos. Și, atunci cineva a rostit fraza asasină: «S-o luăm pe scurtătură». Și am luat-o. Știți ce înseamnă pe scurtătură? Cînd am urcat, am mers barem pe un drum pe care mai urcaseră oameni. O cărare, ceva, un drum. Acum am mers pe unde au trecut cel mult fiarele. Lupi și urși. Prin pădure. Dar în jos. Abrupt. Alunecînd pe frunziș. Te ții cu o mină de o creangă și îți dai drumul în jos pînă în copacul ălalalt. Dacă intri în el cu capul, te privește. Uneori te mai duci și de-a dura. Te oprești într-un trunchi căzut. Dar te ridici. Și pornești în jos. Adică n-o pornești. Te arunci. M-am oprit cu fața într-un copac și am plîns ca să nu mă vadă nimeni. Apoi iar am luat-o din loc. Pădurea asta nu se mai termina. Nu știu cît am coborît. În sfîrșit un platou. Unul m-a ajuns din urmă: «A fost mai greu, dar am scurtat drumul».

La marginea platoului un stîlp cu o pancartă indicatoare: «Pînă la Predeal patru ore». Asta după ce timp de o oră gonisem la vale prin pădure ca un mistreț. M-am întins pe iarbă: «Patru ore nu mai rezist. Eu mor aici!» Dar după altă jumătate de ceas tot m-am ridicat. Și iar noroi, apă și frig.

Noaptea am ajuns în patul meu. În vîlă am văzut oameni liniștiți, pașnici, odihniți, curați, veseli. Eu arătam ca un sinistru scăpat cu viață din flăcări.

A doua zi, picioarele le simțeam de lemn. Cineva mi-a bătut în ușă: «Azi unde urcăm?» Am răcnit: «În tren! Acasă! Să mă lăsați în pace!»

Stimați cititori: cine mă mai prinde pe Diham să mă arunce jos.

Sonet

O gureșă rafală, rea din fire,
Lovea în coasta morii șubrezite,
Și cele patru aripi zdrențuite
Întreaga zi le învîrtea-n neștire.

Foindu-se în tumbă iscusite,
Cînd vehementă, cînd bătînd subțire,
Credea că jucăușa-nșuflefire
Stringea făina-n carele albite.

În zboru-i van, vîntoasa nu aflase
Că de la ajutoru-i inegal,
De mult morarul nostru renunșase.

Fiindcă, hotărît și vertical,
Realul braț ce griul măcinase,
A fost șuvoiul apei de cristal!

VIRGIL GHEORGHIU

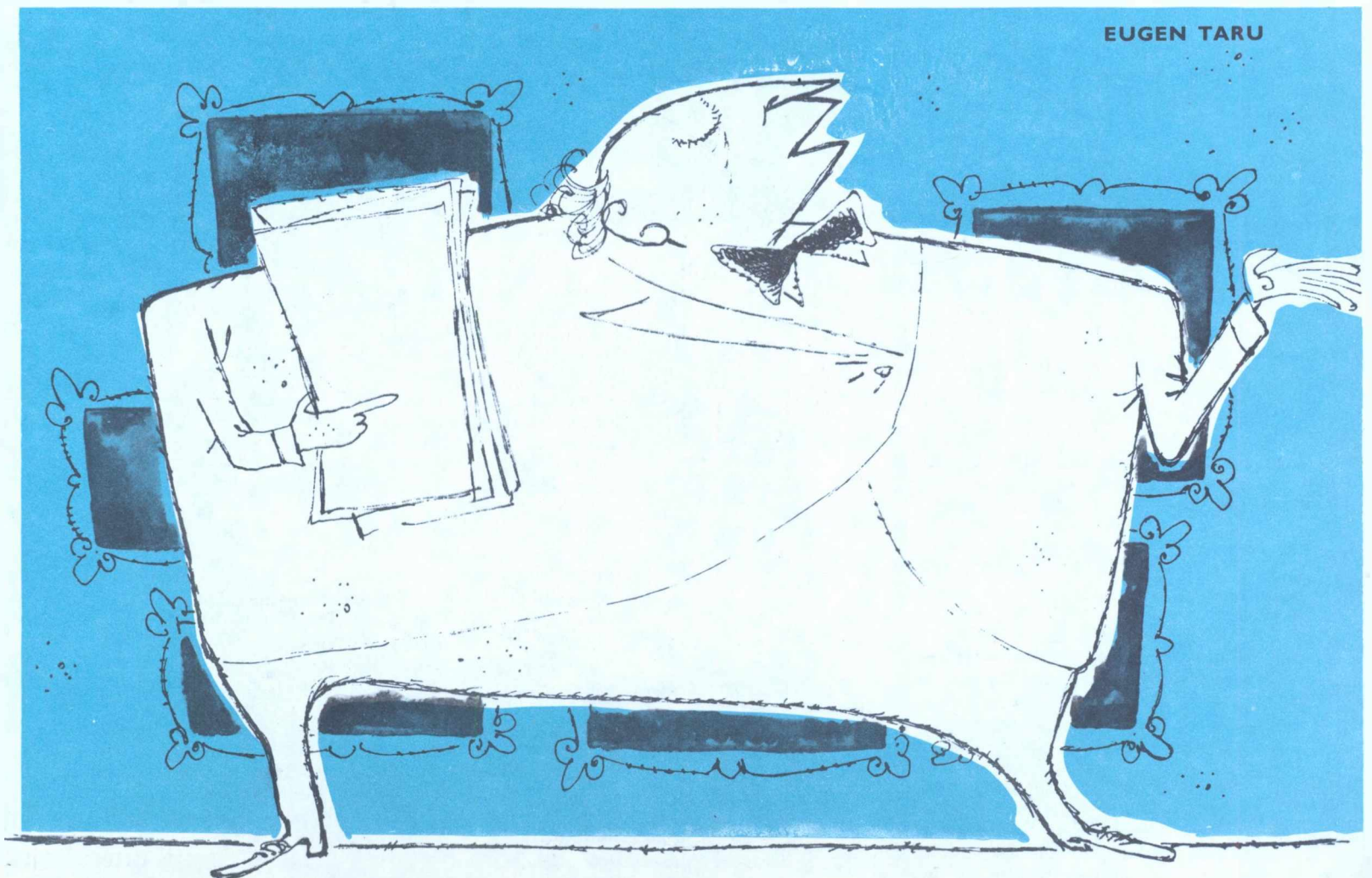
VICTOR
EFTIMIU

ÎNSEM- NĂRILE UNUI INDIS- CRET

- Apa tulbure nu este, numaidecît, adincă.
- Am un mare avantaj asupra ipocriților: știu să fac pe imbecilul.
- A fi un om de spirit nu înseamnă, atît, a gîndi lucruri de spirit, cît a avea curajul să le spui și, mai ales, tactul să nu le spui.
- A privi cu prea mult spirit éritic, cu prea multă luciditate, viața, înseamnă a imita pe maniacul care se uită în apă cu microscopul și n-o mai bea, căci îl dezgustă microbii...
- Citind, mult, unii își închipuie că au cultură, cînd n-au decît memorie.
- Costumul tatei e mai demodat decît al bunicului.
- Cel mai mare arivist e maimuța: a ajuns om!
- De cite ori întîlnesc «un om de spirit», mă întreb cită înăcreală de ratat ascund glumele sale.
- După ce apune soarele, rămîne destulă glorie și felinarelor.
- Fă cele mai tainice acțiuni ale tale, ca și cum un ochi străin te-ar urmări neîncetat.
- Felicitîndu-te pentru o lucrare nouă, unii au aerul să-ți spună: — Pînă acum te credeam un imbecil.
- În tot ce scrii, potrivește și o pagină confuză — aceasta va da greutate operei tale, fiind partea profundă.
- Înțelept este acela care, la baie, nu-și potrivește apa după termometru, ci după cum îl rabdă pielea.
- Inteligent este uneori la noi, cel care vorbește repede.
- Maestrul: măr păstrat, care se acrește.
- Numai cine știe, mai vrea să învețe.
- Numim demagogie elocvența altora.
- Nu prea te înduioșa de omul care se vaită mereu.
- Oare pe vremea lui Sofocle și-a lui Shakespeare exista critică dramatică?
- Omule de spirit, ia seama: te pîndește gafa!...
- Sticletele e mai deștept ca boul, dar nu poate ara ca dînsul.
- Scriu eu și obosesc confrății.
- «Sărbători fericite»! Sînt unii oameni pe care nu-i poți felicita decît la sărbători. Alte merite n-au.
- Să nu regreti niciodată un cuvînt de spirit pe care nu l-ai plasat; de cele mai multe ori, o glumă bună e o faptă rea.
- Un proverb catalan spune că lanul de lingă riu, pomul în drum și femeia la fe-reastră, n-au un sfîrșit bun.
- Una scrii dumneata, alta joacă actorii și alta înțelege publicul.

EUGEN TARU

CRITICUL: — ...Acum, după ampla expunere, aveți clar în față opera maestrului!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*cauzite din jurnalul
unei urechi*

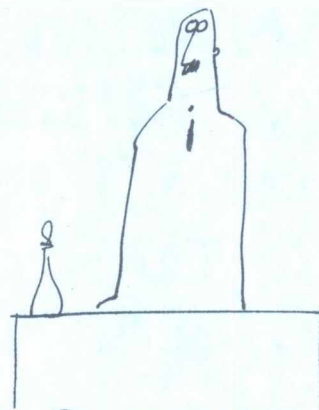
- Păzește-te de urechea c-otită.
- Urechelnița e o insectă care are boală la urechi.
- Toate urechile se nasc gemene.
- În materie de urechi, surzii sint clei.
- Poți să fii măgar și fără să ai urechile mari.
- Acul! Unul într-o ureche.
- Urechea: scoică în care vuiesc toate sunetele lumii.
- Am măsurat dimensiunea vorbei. Este exact, de la gura pînă la ureche.
- Pe vremea bunicilor, nu numai copiii, dar și ghețele recalcitrante, erau trase de urechi.
- Cele mai mari «țate» din lume sint: «urechea mahalalei» și «gura lumii».
- Cînd ascuți muzică simfonică la radio, închide gura și fii numai urechi.
- Cînd le țiuie urechile — superstițioasele cred că le vorbesc prietenele de rău. Nu e adevărat. Atunci le-ar vijii.
- Sint surzi care nu aud, din prudență.
- Nu pleca urechea la tot ceea ce ți se spune. S-ar putea să rămii încovoiat toată viața.
- Să nu crezi că dacă «miști din urechi», ți se evidențiază, neapărat, capul.
- Telefonul: președintele urechilor.
- Spunea o vacă alteia: — Ah, tu! Cîndîmi vorbește, intim, un bondar — la ureche — mă apucă strechea.
- Pentru unii, urechile sint ca tunelurile. Le intră pe una și le iese pe alta.
- Cînd se agață cite unii de noi, să nu-i desconsiderăm. Sint cercei.

NELL COBAR

100%

100%

100%

Totul e cum prezinți

I. AVIAN

Afanasie

Afanasie Boboc s-a născut într-adevăr în zodia norocului. I se potrivește ca o mănășă zicala: «Fă-mă mamă cu noroc și aruncă-mă în foc». Deosebirea e că Afanasie nu a fost aruncat în foc. A fost aruncat într-un Aprozar. L-au uns ursitoarele gestionar. Așa că, pentru a păstra adevărul istoric, în cazul lui Boboc zicala se cere nițel reconsiderată: «...Fă-mă mamă-n zile bune și aruncă-mă-n gestiune...».

Și l-a aruncat. Nu maică-sa. S-a aruncat singur. L-a stimulat, ce-i drept, și Mariana. Ibovnica. Superbă ființă. Are fata asta doi ochi, doi sini și un mijlocel care te bagă în boală. Dar ce zic eu în boală! Te bagă în gestiune. Stați și-o să vedeți...

Frumosul Afanasie s-a angajat gestionar la un Aprozar acum doi ani. În iarnă. Vindea cartofi, sfeclă și țelină gospodinelor din cartier. Gospodinele, după ce cumpărau zarzavatul, mai zăboveau aici o clipă, că era plăcut și era cald, iar spiritualul

Boboc, între două ciupeli la cîntar le mai distra cu cite o glumă, ce să compenseze...

Într-o după amiază a intrat în unitate o gospodină trasă ca prin inel. Mariana. Purta cochetă o sacoșă din pachet, «made in Consignația». A pus mina pe cartofi să constate calitatea, a pus mina pe mărțar, pe varză, și uite așa, din sfeclă în sfeclă, purtătoarea sacoșei i s-a destăinuit lui Afanasie că e plină de viață, plină de doruri și că e văduvă prin derapare de Fiat 1300, la cota 1 400, prăpastia din stînga. Ea a scăpat ca prin minune, agățată în ultima clipă de un copac. Gurile rele susțin că dumnezei rămăsese într-adevăr agățată de un Paltin, dar că respectivul nu era copac ci gestionar la o mercerie și alte mărunțisuri, printr-o care o nevastă și doi copii... După ce i-a păpat fericitului muritor aproximativ patru mii de nasturi de sidex pe litoral și vreo 10 kilometri de fermoar prin O.N.T., Ma-

Are trei sisteme
De compus poeme.
Primul: Ia o coală,
Apoi ia cerneală...
(Nu o bea, firește,
Ori... doamne ferește!)
Își prepară-o masă
Chiar la el acasă,
Negreșit pătrată,
(Formă regulată)
Și începe-a scrie
Vorbe pe hîrtie,
Care, disperate,
Aparent cifrate,
Au o integrală
Forță cerebrală!
Apoi pune data
Și poemu-i gata.
Alt sistem apoi
Zis «numărul doi»,
E mai calculat...
Totul e dozat
Ca o alifie
De la farmacie.
Ia un gram de cer,
Două de mister,
Trei și jumătate
De flori parfumate,
Patru de iubire
Și dezamăgire,
Care se repetă,
Cum e în rețetă.
Bagă și-un suspin
În final... Amin!
Pe sistemul trei
Pune mult teme
Căci nu se jenează
Și colaborează
Chiar cu cei mai mari
Aștri literari
Ori, mă rog, de vreți,
Cu diverși poeți:
Cu Rimbaud, Voltaire,
Cu Charles Baudelaire,
Cu Hugo, Petrarca,
Calderon de Barca,

A. LUCACI

— Pande, iar scrii o anonimă!

Rilke sau Prevert,
Dante sau Omer,
Goethe, Eminescu,
Iscăind

Icsescu

P.S.
Dar, deocamdată,
Critica-i ingrătă
Căci l-a observat
Și nu l-a băgat,
După cum se știe,
În antologie.

p. conf.
BARBU ALEXANDRU

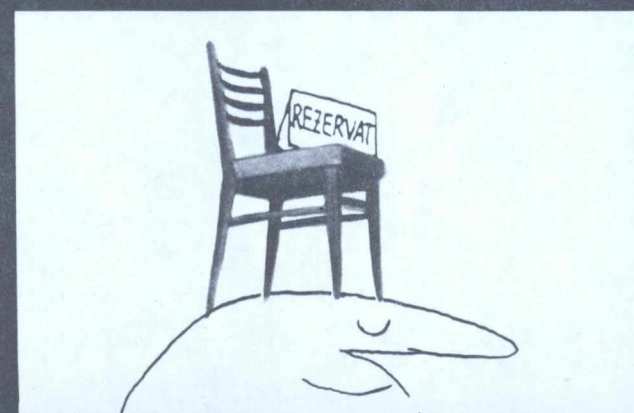
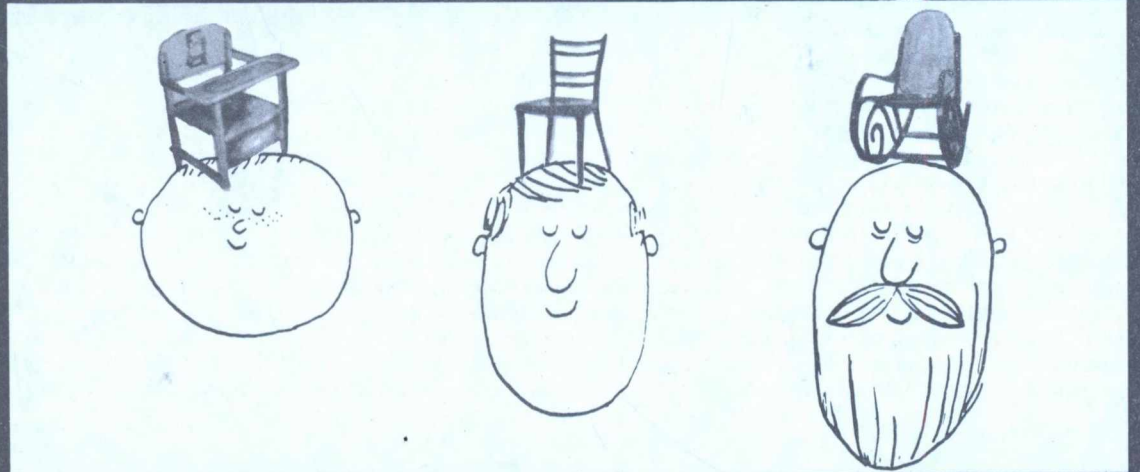
i-a găsit fericirea

na i-a declarat stingherită că mo-
na nu-i permite să continue viața
turi de un gestionar căsătorit.
consecință i-a spus-o de la obraz:
«Lido, sint femeie liberă!» La rîndul
ei, acesta i-a răspuns demn: «Adio,
bărbat liber!»
Și liber a fost. Pînă la primul
centar.
Acest incident neînsemnat, pecu-
cut cu un an în urmă, Mariana
uitase, iar Afanasie nu-l aflase.
Și cum vă povesteam, în acea
pă amiază de iarnă, Mariana re-
u că Afanasie, cu ajutorul lui
mezeu și al cîntarului, scotea
mușel peste salariu, și că, dacă
Afanasie, ar avea alături un
let tînăr și feminin care să-l
eleagă, ar putea ciupi mai sub-
nțial... După un ceas de sincere
reciproce destăinuiri purtate între
ladă cu morcovi și un coș cu
înă, Mariana s-a dovedit a fi
veritabil suflet tînăr și din ce în
mai feminin... La opt fără un
ert, Boboc a tras oblonul și la opt

și jumătate se găsea la «Calul Bălan»
în tovărășia sufletului cu sacoșă din
pachet. După două sticle de Mur-
fatlar, Boboc simți că privirile de
foc ale Marianei îi străpung ca
doi morcovi deshidratați, inima-i
insetată de dragoste.
În următoarele zile și săptămîni,
bătaia cîntarului devenea din ce în ce
mai vizibilă. E firesc. Pe îndrăgostiți
nu se poate pune vreo bază. Îndră-
gostiții privesc viața printr-o altă
prismă. Asta explică probabil și
faptul că tot mai numeroase cliente
se înapoiau în magazin, scandalizate
de îngrijorătoarele lipsuri la cîntar.
Nu-i de mirare. Gospodinele privesc
viața prin cu totul altă prismă decît
cea a îndrăgostiților.
La teighea, Afanasie cădea ore
lungi pe gînduri. Visa cu ochii
deschiși. Se visa, de pildă, alături
de Mariana, într-un butoi etanș,
cu varză murată, rostogolindu-se
gălăgios de la Cota 1 400, la vale,
pînă jos, în Sinaia. Pînă la Brașov.
Pînă la Karlowy-Vary. Pînă la Ba-

laton și Varna... Îi povestise Mariana
despre minunatele zile și mai ales
despre minunatele nopți petrecute
în excursii. Și tare ar fi dorit să
le repete, la braț cu frumosul Afa-
nasie... În separeurile de la «Amba-
sador» și «Lido» (serile la nivel de
«Calul Bălan» de mult rămăseseră
în urmă în chip de vagă și meschină
amintire) Mariana îi șoptea, lipindu-
și inegalabilele ei buze, de sensibilele
sale urechi: «Oh, Afanasy, cît aș
vrea să călătorim împreună la Nisipu-
rile de Aur! Și la Budapesta! Și
la Pilsen!...» «Din ce dragă, din ce?
Din varză? Din fasole țucără? Din
bulion la butoi vrei să colinzi toată
Europa dintr-o dată?...» «Just, iubi-
tule, just... Un adevărat Romeo
fructifică orice posibilități... Zarza-
vatul conține vitamine. E hrănitor.
De ce să nu ne hrănescă și pe noi,
mai substanțial!» «Dar ne hrănește,
îngerășule, ne hrănește. Salariul,
cîntarul...» «Numai din salariu și din
cîntar nu depășim într-o lună Eforie-

(urmăre în pag. 10)

PROPUNERE PENTRU ALIMENTAREA DIN MERS A MEDICILOR DE CIRCUMSCRIPTII

Avind o durere de cap persistentă m-am înfățișat medicului de circumscripție care, după ce a completat timp de patruzeci și cinci de minute chestionarul cu bolile mele din copilărie și cu afecțiunile prezente, a elaborat în continuare o rețetă cu șaisprezece prescripții și mi-a spus în treacăt că mă suspectează de o sarcină anormală.

De abia cind i-am atras atenția că așa fi astfel primul bărbat care naște, și-a ridicat ochii din hirtii, mi-a aruncat o privire rățicită și m-a rugat să-i dau răgaz o clipă să se deconecteze.

— Dacă incurc sexele n-are nici o importanță — mi-a spus — apoi, mai relaxat, principalul e să nu greșesc situațiile.

Și oferindu-mi cu dezinvolură un antinevralgic pe care mi-a recomandat numaidecît să-l pun pe abdomen de trei ori pe zi între mese, mi-a explicat cum e cu situațiile și cu alte îndeletniciri ce-i produc o stare de răvășeală: un medic de circumscripție sanitară, conform regulamentului, trebuie să stea patru ore la dispensar și să umble trei ore pe teren. În cele patru ore de dispensar are de consultat cam treizeci de pacienți și de întocmit cam patrusprezece situații, în timp ce în cele trei ore de teren e mai avantajat, avind de consultat cam doisprezece bolnavi și de ținut cam șapte cursuri, conferințe și instrucțaje.

El trebuie să fie perfect informat și să redacteze în consecință cu liniaturi, căsuțe, numere de ordine și rubrici de observații:

1) Situația gravidelor — care în ce lună și ce stare e; 2) Situația bolnavilor cronici — dacă se mențin, ies din cronicitate, devin acuți sau pur și simplu părăsesc scriptele; 3) Situația deparazitărilor, deratizărilor și dezinfecțiilor — unde au fost făcute, cind, de ce, în ce volum și ce efecte generale au avut; e drept că la «efecte» nu se pretinde indicarea numărului exact de insecte doborâte sau de viruși lichidați, totuși s-ar putea număra celelalte vietăți, care trăiesc în găurile dintre pereți și dușumele, unde ar fi lesne descoperite prin demolarea clădirilor implicate; 4) Situația vaccinărilor — greșit spus însă «situația», fiindcă de fapt sînt șase, pe grupele de vîrste copilărești; deci situația celor de un an, a celor de doi,

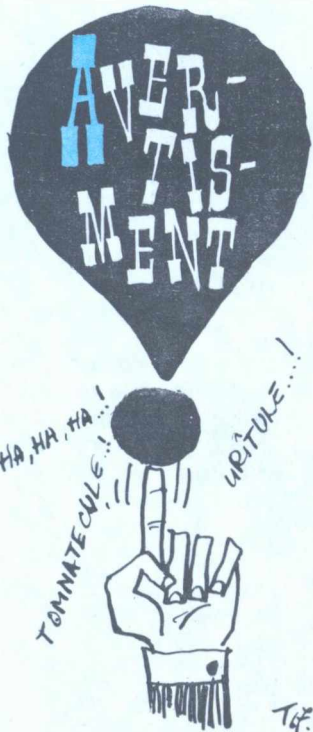
de trei etc. 5) Raport de boli grupa A. 6) Raport de boli grupa B. Nu știu ce înseamnă A și B dar medicul m-a asigurat că există. 7) Raport de decese infantile (copii sub un an). 8) Situația SAN 1. 9) Situația codificărilor — și încă statistică. Nu știu ce înseamnă codificări dar probabil că e vorba tot de o boală, recentă, provenită din abuzul de antibiotice ori de țigări. 10) Raport de boli infecțioase ivite. Dacă nu sînt ivite, nu se face raport — ceea ce e o ușurare sensibilă.

După ce epuizează aceste mici obligații și, concomitent, cam două topuri de hîrtie, vreo două pachete de plombagină și un set de creioane chimice, medicul poate ieși voios din sediu, intrînd în: 1) conferință cu cetățenii pe teme sanitare (igienă personală, igiena casei, igiena relațiilor, igiena vîrstelor, igiena capului și mai multe igiene); 2) Școala mamei. Dacă e doctoriță, evident că-i prinde bine și ei; 3) Instrucțaj cu activul de Cruce Roșie, donatorii de sînge — fracturi, înecuri, asfixieri, — cum să se dea primul ajutor. Util. 4) Instruirea grupei sanitare din circumscripție. 5) Cursul de minim sanitar cu personalul din alimentația publică — vînzători, caramangii, șoferi, ospătari, îngrijitoare, laboranți, cofetari și casierițe care dau restul în produse, deci care ar trebui să aibă în genere mîinile curate.

În total, la o socoteală foarte aproximativă, medicul consultă (cel puțin teoretic) un bolnav în două minute și treizeci de secunde, întocmește o situație ori un raport la trei ore și patruzeci, ține o conferință ori o lecție la șase ore optsprezece minute.

Isprăvind toate aceste plăcute și variate îndeletniciri se poate duce liniștit acasă — în cazul cînd casa nu e cuprinsă în acțiunea de deparazitare. Pentru că altminteri trebuie să se întoarcă la circumscripție ca s-o treacă și pe ea în situație.

Dat fiind volumul de muncă, am propus ca medicii respectivi să fie alimentați din mers — atît cu hrană cit și cu hîrtie de scris, precum și cu literatură medicală și instrucțiuni. În felul acesta le-ar mai rămîne și lor timp de vreo ședință neprevăzută...

RODICA TOTT

Nu-ți prea suride căsnicia
De fapt nici n-are înțeles:
Că-ți spală mama lenjeria
Și-ți iei dejunul la Express.

Femeile schimbate lesne
N-au timp statornic să te-mbie
Îți place una pentru glesne,
Îți place alta că-i nurlie.

Dar va veni, ca un mesajiu,
Și clipa cînd pustiu vei fi
Ca după ani de naufragiu
Pe-o insulă cu ierburi gri.

Și-atunci cînd vei lansa ch.marea
Un S.O.S. cu tonuri grave
În hohote va ride marea
Și-ți va trimite doar... epave.

Am stihuit pe-această coală
Și cu-o intenție m.untă:
În primul rînd să-ți fac morală
Și-apoi, ca să mă chemi la nuntă!

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

FĂRĂ CUVINTE

PIESE ROMÂNEȘTI ȘI AUTORII LOR ÎN STAGIUNEA ACTUALĂ, ÎN VERSIUNEA LUI NEAGU RĂDULESCU

De
cu

MASA DE ADIO

Elevii anului III ai școlii profesionale de mecanici agricoli din Botoșani au absolvit — unii cu mare succes, alții cu vice-versa — cursurile școlii. Și, așa cum se obișnuiește, de când există pe lume banchete și școli profesionale agricole, au hotărât și flăcăii noștri să organizeze o masă de adio, la care, între două pahare cu bere, să se felicite și să-și exprime regretul că nu vor mai avea zilnic bucuria de a se delecta cu matematica, chimia, fizica, mecanica și dirigiența.

Pentru ca banchetul să fie cât mai bogat, cei șase diriginți delegați au încasat de la fiecare proaspăt absolvent câte un pol. S-a adunat astfel suma de 3 400 lei, adică 566,66 lei per cap de diriginte.

Nostimada e alta: că școala avea fonduri alocate anume pentru asemenea banchete de adio. Dar ce și-au spus cei șase diriginți, inclusiv directorul școlii? Și-au spus așa: «Una-i bugetul și alta-i zaiafetul». În concluzie, din cei 3 400 de marafeți strinși de la viitorii mecanici, conducerea școlii și diriginții respectivi au plătit 600 lei orchestra, iar pentru premiera absolvenților frunțași au cumpărat obiecte în valoare de... 20 lei! Probabil că fiecărui premiant i s-a oferit câte o lingură de pantofi... Restul banchetului a fost plătit, bine înțeles, din bugetul școlii.

Vă veți întreba, și pe bună dreptate, ce s-a ales cu cei 2 780 lei rămași? Cu banii rămași s-a ales tot un banchet.

Cadrele didactice ale școlii au luat frumușel bănișorii elevilor și s-au repezit la o cabană să petreacă și să închine pentru viitoarele succese ale absolvenților.

Logic. Un an întreg, profesorii au dăruit elevilor tot ce au dinșii mai bun. Carte, cultură, meserie.

Și toate astea pentru un pol...

Zău nu-i mult. La tariful ăsta m-aș înscrie și eu...

Cartof

• Nae calcă rar și apăsat. Podeaua scîrție ca într-un film mediocru de groază. Moment de mare tensiune psihică plus o tăcere de moarte combinată cu o cădere în transă. Nae gîndește, iar Costică îl privește. După alte câteva momente de tensiune tot psihică și tot mare, vocea lui Nae sparse tăcerea îngrozitoare care se lăsase.

— Hm!

Acest «hm» era spus într-un fel foarte ciudat.

«Lucrurile mici ascund adevăruri mari!» După acest panseu atât de adînc, Nae își șterse fruntea broboinită de sudoare.

— Va să zică, tu i-ai vrut prăjiți! recapitulă Nae.

— Da. Îmi plac la nebunie și...

— Taci! Nu mă intrerupe!

Costică incremeni. Urmă altele momente de tăcere.

— Și ea i-a vrut fierți!

— Da. Fiindcă...

— Taci!

Costică incremeni pentru a doua oară.

— Să vedem ce se ascunde sub cei prăjiți și ce se ascunde sub cei fierți!

— Ce să se ascundă, Nae? Untură... unt.

Nae izbucni într-un rîs suspect:

— Ha, ha, ha! Sfîntă naivitate! De ce a refuzat să-ți faci la masă cartofi prăjiți?

— De ce, Nae?

— Nu știu. Deocamdată e mister. Dar, prin eliminare, descoperi adevărul. Și de ce morțîș să fie fierți?

— Păi... spune...

— Taci! Lasă-mă să-mi răspund singur!

Costică incremeni pentru a treia oară. Cu pistolul arătătorului în sternalul lui Costică, Nae pusă altă întrebare. Tot atît de ciudată ca și celelalte.

— Se parfumează?

— Numai cînd iese în oraș.

— Hm! (pauză) E preocupat?

— De cîteva zile. Nae, tu crezi că ar putea...

— Deocamdată nu cred nimic. Ce-ai mai observat suspect la el?

— Acum vreo trei zile am intrat pe neașteptate în casă. Vorbea la telefon. Cînd m-a văzut în cadușii, l-a închis brusc apoi s-a roșit.

— Mi-a spus că are o surpriză pentru mine. (pauză) Nae!

— Îhm?

— Nae, dacă are pe cineva?

— Acum ai văzut ce se ascunde sub cartofi prăjiți?

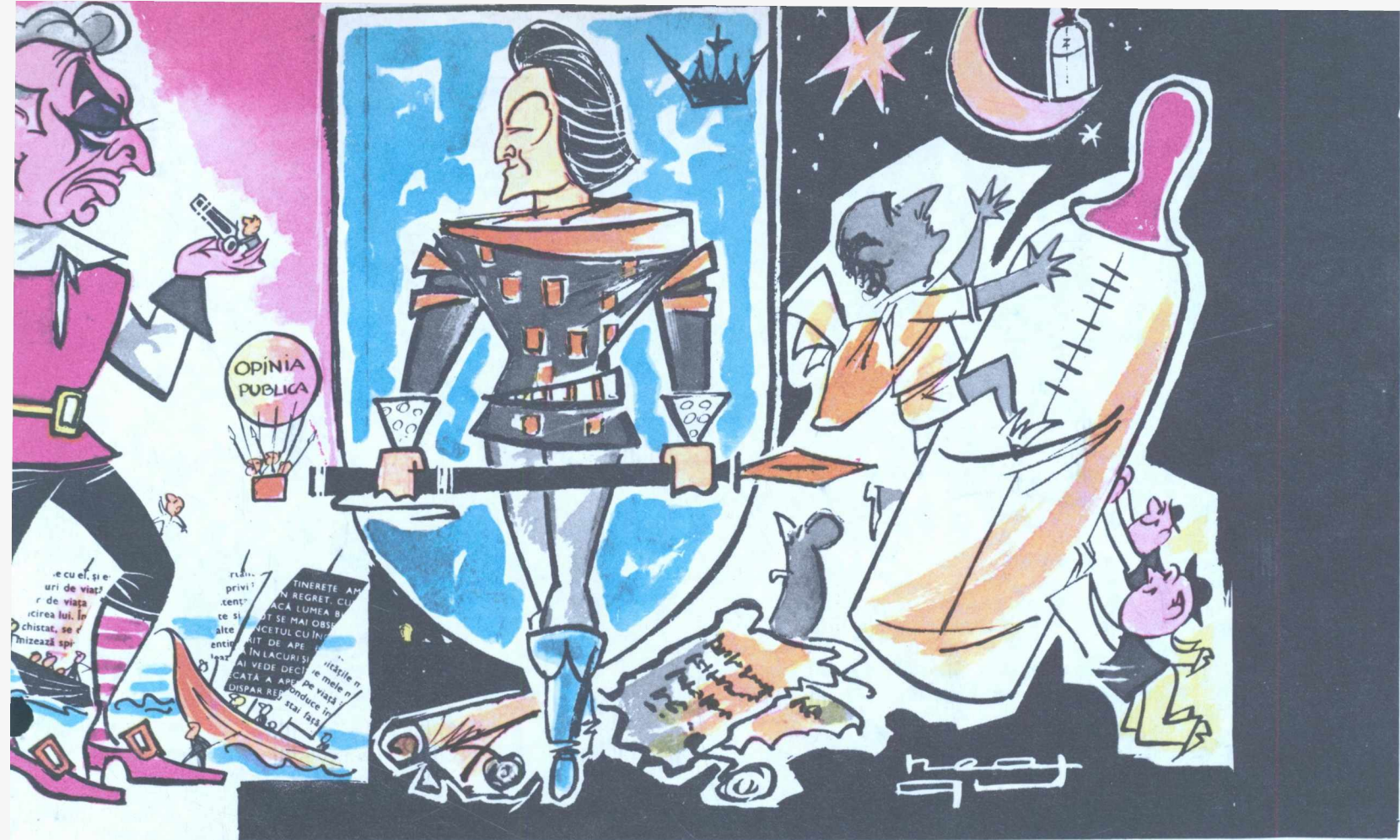
— Nu.

— Acel cineva.

— Vai de mine, Nae! Se poate tragi astfel de concluzii dintr-un fleac de cartofi prăjiți?

— Dar drama lui Othello nu s-a născut tot dintr-un fleac de batis-

ATIMI (Paul Everac cu cei doi interpreți principali: George Demetru și Rodica Tuțuianu); PETRU RAREȘ (Horia Lovinescu stantin); OPINIA PUBLICĂ (Aurel Baranga); VEAC DE IARNĂ (Ion Omescu) și CALEA LAPTELUI (Mircea Cioroiu).

Orăzjiti

de MIHAIL JOLDEA

fața acestui argument, Costică utremură. Nae se apropie de ică, repetind cuvintele rămase

- Dă-mi batista, Desdemona! Ea lit, a biiguit ceva și maurul a es!

- Și ce legătură poate fi între ofi, batistă, Marioara mea și demona?

- Un «El!»! Nimic nu e imposibil fără de infinit!

upă acest al doilea panseu adinc, își șterse din nou fruntea.

- Ce zici, Nae? Dacă m-aș a-ia de ea și i-aș spune: «Dă-mi ofii, Marioaro!»

- Dacă ea păleşte, apoi roşeşte, ncurcă... e gata! Dar... (aici înalță arătătorul) fii atent cum ui! Apropie-te încet, privește-o oîl în colțul drept al guriî, să-ți apară un zîmbet care să o în răcori, privirea, deși imobilă, rebui să-i cerceteze chipul de înga la dreapta și de la dreapta tînga...

- Și?

- Și ea se va pierde tu firea, a un țipăt și va cădea în genunchi va leșina... depinde de uitătură! dar, fii atent! O greșeală cît de ă poate rata totul!

pauză. Mister și maledicțiune) lae dispăru pe ușă ca umbra lui isto după ce l-a incurcat pe st cu Margareta. Din buzunarul

lui Nae sări o șopirlă pe care Costică o înghiți în întregime!

— Ei drăcie! Mai știi?

Costică oftă din tot sufletul.

— Să rabzi tu, Marioaro, să-ți comande? Adică ce? E șeful tău? Ehe! S-au dus vremurile cînd urla bărbatul la nevastă și ea intra sub pat de frică. Adio și n-am cuvinte! La lefuri egale, urlăm egal. Aaa, nu zic... ești încadrată cu mai puțin decît el, lasă-l să urle, are drept. Ai mai mult tu decît el, ridică tu casa în sus! Al meu are o mie două sute și eu am o mie cinci sute... nici nu suflă! Ba eu, în locul tău, din cartofi fierți nu l-aș mai scoate pînă i-ar vedea prăjiți! Vrei prăjiți? Na fierți. Vrei fierți? Na prăjiți! Depinde de încadrare. Mi se pare că tu ai și alocație pentru copii?

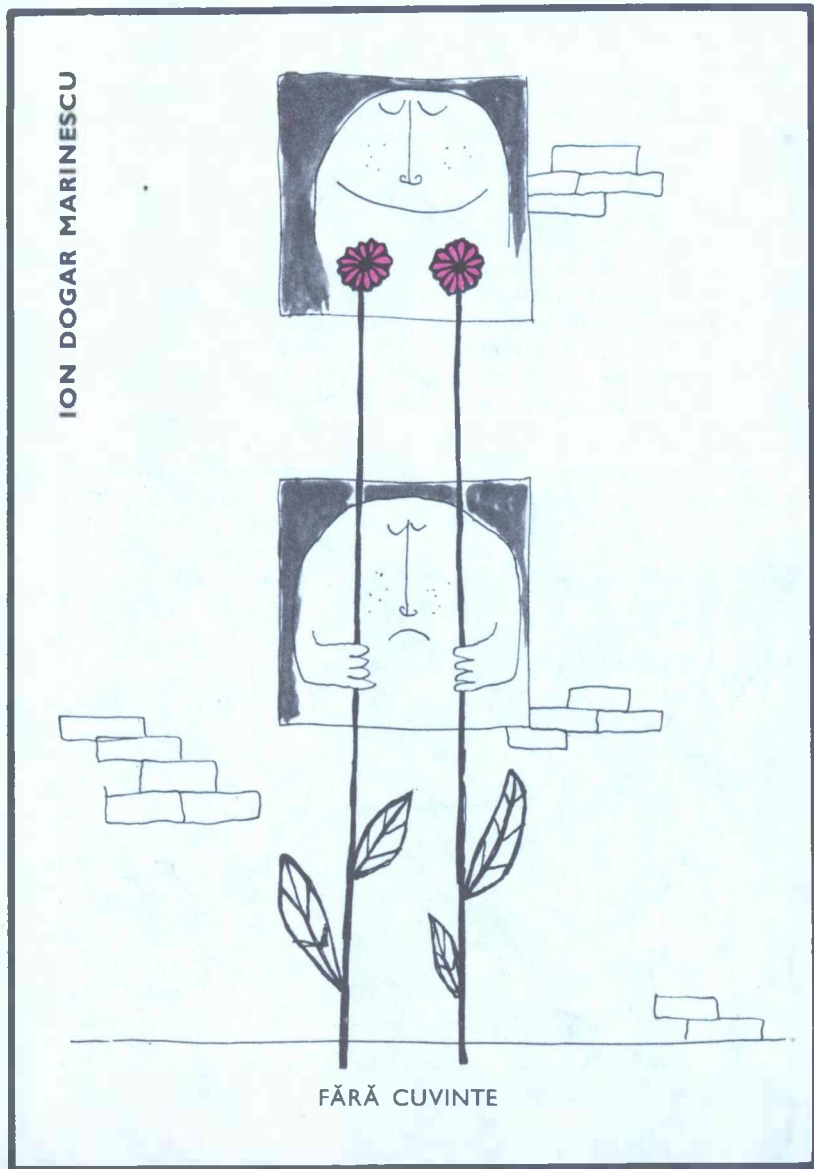
— Am, Taņto! Mie mi-e frică să nu fie bolnav...

— Eh, bolnav! Cu atît mai mult. Nu ia decît nouăzeci la sută!

— Taņto, mă tem... de cîteva zile se apropie de mine cu mina întinsă, rostogolește niște ochi de mă bagă în boale și îmi spune:

— Dă-mi cartofii, Marioaro! Apoi mă privește lung de la stînga la dreapta și de la dreapta la stînga!

— Se poate, săracu! Dar dacă e mai mic la încadrare, fă-i tot fierți că pe urmă începe să-și ia nasul la purtare! Așa să faci, Marioaro. Și cu chestia aia a lui întrebă un doctor!

DOUA CAZURI CU NECAZURI

SORIN
RĂȘCANU

● Tovarășul Lăzărescu Ion din Rîmnicu-Sărat are, printre altele, două îndeletniciri de la care nu se abate: de fiecare dată cînd apare «Urzica», dumnealui o cumpără și o citește și, de fiecare dată cînd observă în oraș cite ceva care nu-i place, scrie la «Urzica». Că tovarășul Lăzărescu Ion citește «Urzica», asta n-a supărat pe nimeni. Dar că scrie la «Urzica», uite asta a supărat pe vreo cîțiva rîmnicești «sărați».

A sesizat tovarășul Lăzărescu revistei noastre unele aspecte negative din oraș. Și, fiind «depistat» că el ar fi ăla, s-a ridicat într-o ședință tovarășul Alexe Ion și l-a făcut pe tovarășul Lăzărescu Ion cu ou și cu oțet. Și tovarășul Alexe Ion nu era un «nimeni». Era ditamai vicepreședintele al sfatului popular orășenesc, care, pe semne, socotea că persecutarea corespondenților de presă nu este acceptată în general, dar este permisă de la vicepreședinți de sfat în sus.

Așa stînd lucrurile iață de ce, pe semne, și tovarășul Pană Ion, președintele sfatului, i-a reproșat în cîteva rînduri corespondentului de presă că de ce e de presă, iar tovarășul Stanciu Ion, director la IGO și direct interesat în una din sesizările lui Lăzărescu, s-a supărat și el rău pe acesta și i-a spus-o de la obraz.

Actualmente, vicepreședintele Alexe Ion este fost vicepreședinte pentru că dumnealui, în afară de slăbiciunea sa pentru corespondenții de presă, mai avea și alte slăbiciuni. De unde se vede că prima «slăbiciune» nu era întimplătoare. În ce-i privește pe ceilalți doi tovarăși, sperăm că pe viitor vor adopta față de corespondenții rîmnicești «sărați» o atitudine mai dulce.

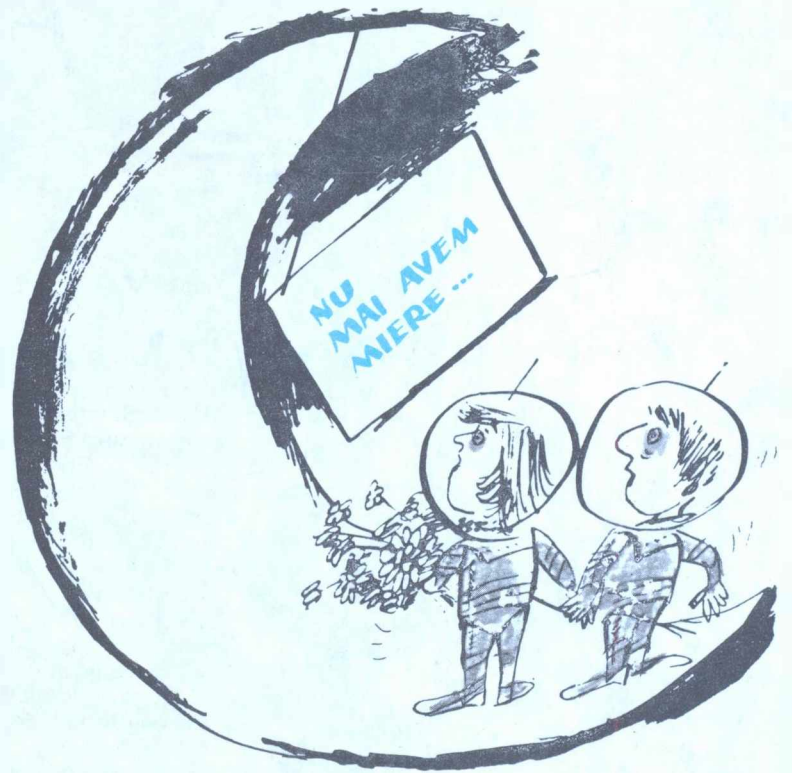
● Tovarășul Munteanu Vasile, de profesiune strungar în fier, s-a îmbolnăvit. De plămîni. Și a fost internat în sanatoriul T.B.C. Tulgheș, raionul Gheorghieni, Regiunea Mureș Autonomă Maghiară. Fiind bolnav de plămîni și nu de ochi, strungarul nostru a văzut în sanatoriul respectiv o serie de lipsuri, pe care le-a sesizat. După care sesizări, conducerea sanatoriului a luat măsuri. La 28 noiembrie 1966 l-a dat afară din sanatoriu pe bolnav fără drept de a fi reinternat.

Socotind că în acest caz s-au dovedit alții mai bolnavi decît bolnavul, am sesizat Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale. Și ni se răspunde de acolo, sub semnătura Directorului general adjunct Dr.I. Ursuleanu și șefului serviciului T.B.C. dr. I. Claițiu, că: unele lipsuri semnificate de Munteanu Vasile sînt reale și s-au luat măsuri. Altele nu-s reale. Bun. Și nu l-au dat afară din sanatoriu fiindcă a sesizat organe superioare, ci pentru unele abateri de la disciplină. Dar ministerul a aprobat reinternarea bolnavului pînă la completa vindecare.

Deci: bolnavul a sesizat și lipsuri reale. Dar «a fost evacuat din spital pentru unele acte de indisciplină». Nu ni se spune ce fel de acte. Să fi fost atît de grave încît să justifice darea afară din sanatoriu a unui muncitor tebecist nevindecat? Dacă au existat într-adevăr asemenea acte nu credem că au fost grave: doar ministerul a aprobat reinternarea.

Și atunci, despre conducerea spitalului care comite asemenea acte, ministerul nu are de spus chiar nici o vorbă?

Ne referim, în primul rînd, la tratamentul aplicat bolnavilor cînd aceștia deschid gura nu numai ca să facă «aaa», ci ca să facă și sesizări.

FĂRĂ CUVINTE

AFANASIE ȘI-A GĂSIT FERICIREA

(urmare din pag. 4—5)

Sud, Afanasie!... Primul meu bărbat, dumnezeu și justiția să-l ierte, din ce crezi că și-a luat Fiat 1300? Din loz în plic?... Din dulciuri și răcoritoare! Din afine și grisine! Și din sifon, care jumătate umplea și jumătate făcea fiss! Din fis-ul ăsta ne-am luat mașină!... Tu ești avantajat. Dispui de sortimente mai largi, Afy. La fructe, de pildă, există trei calități. De ce să se-ncurce clientela în ele? Redu-le la una singură...» «Asta știu, îngerașule, nu-i nevoie să-mi sugerezi. În loc de mere a doua, servesc niște putre-

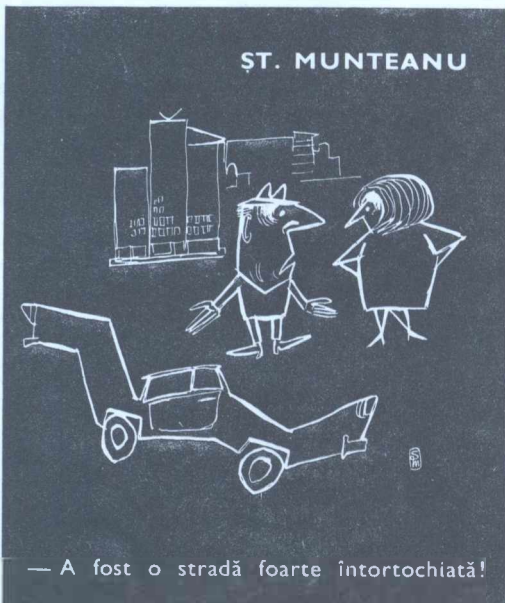
gaiuri a-ntiia, de ți se face greață!... Extraplutul de aur, din putregaiuri ți l-am cumpărat...» «Știu, Afy, ești un gestionar gentil...» «Oh, merci, săru'mina...» «Pentru puțin, dar mai există și perisabilitate...»

Și Afy devenea în fiecare zi tot mai perisabil... Ajunsesse Aprozarul său un fel de valută forte. Trăia însă un vis de fericire... Prazul nu mai era un banal praz, pătrunjelul nu mai însemna un oarecare zarzavat și ridichea nu însemna o ieftină și ordinară legumă... Toate însemnau pentru el gingașe și minunate flori, care îi împleteau fericirea cu fir de aur...

Dar vai! Toate sînt pe lume trecătoare! Și ridichile de lună, și ceapa de apă și hieanul, și loboda!

Toate sînt trecătoare. Numai inventarul nu!... Și sărmanul Afanasie Boboc se rostogoli cu Trabantul său în prăpastia inventarului.

Mariana, frumoasa Mariana, a scăpat ca prin minune. În ultima clipă rămăsese agățată de un copac. Unul Grigoriu...

MICRO - FOILETOANE

Combinatul Chimic din Rm. Vilcea a acceptat să plătească uzinei «Balanța» din Sibiu o basculă de cale ferată livrată cu 18 repere lipsă.

*Cînd atenția e nulă,
Vezi pe urmă cu amar
Că și la coge basculă
Îți dă lipsă la cîntar.*

I.R.I.C. Oltenia s-a aprovizionat cu materiale, obiecte de inventar și piese de schimb peste necesități.

*La I.R.I.C.-uri, pasă-mi-te,
Noi știam că de mulți ani
Se omoară păsări, vite,
Dar aici se-omoară bani.*

La fabrica «Flora» din București există patru gestionari care au la activ condamnări penale.

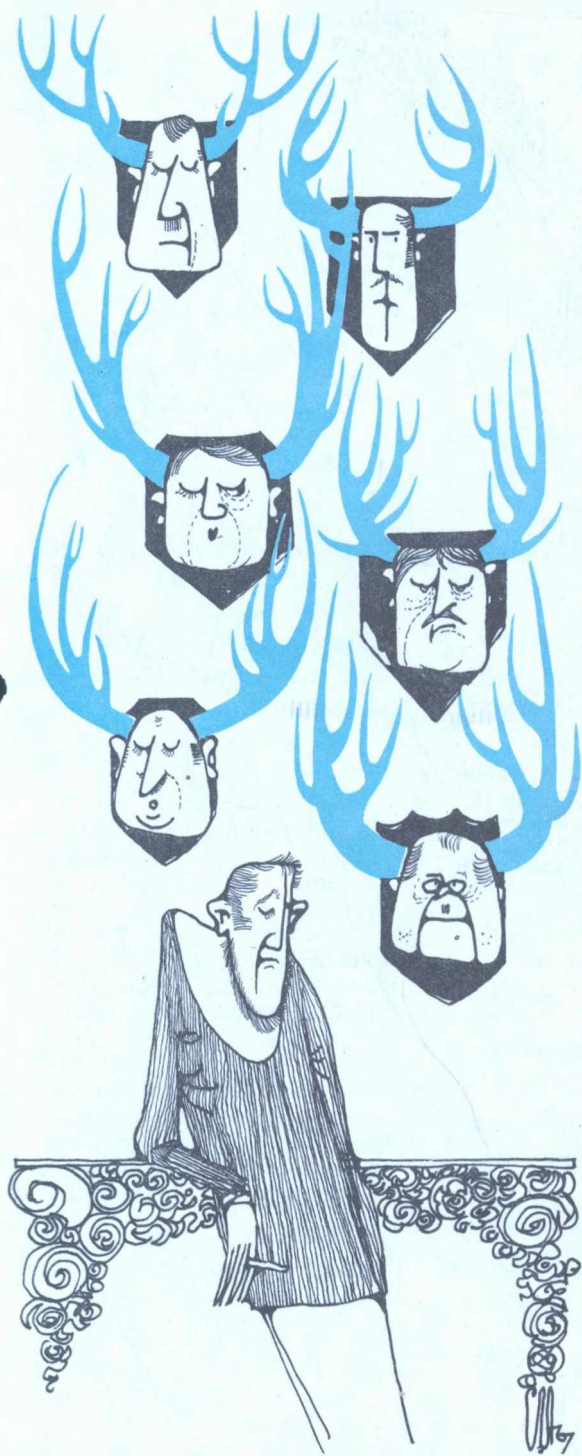
*Socotim că-i ora
Să se ia măsuri.
Nu-i păcat ca «Flora»
S-aibă uscături?*

Planșeul Dimboviței de pe porțiunea Splaiului Independenței din Capitală a fost refăcut de cîteva ori.

*«Dimboviță, apă dulce,
Cine-o bea, nu se mai duce!...»
De-aia, cum văd trecătorii,
Nu se duc reparatorii.*

Între 9 mai 1966 și 30 martie 1967 caravana

Frișcă și EXOTISM

DON JUAN-ul

RIMATE

de radio-foto din Făgăraș a stat 213 zile în repetate reparații.

*Prin Făgăraș ce se petrece
Că latră ciinii ne-ncetă?
E simplu! Caravana trece
Ca de-obicei, la reparat!*

Cornel Rila, directorul Întreprinderii de prefabricate și agregate pentru construcții din București, permite fiului său să conducă mașina întreprinderii.

*Ne-a explicat zîmbind senin
Și fără a se arăta stingher:
— Pe fiul meu, fiu de director plin,
Nu pot să-l las condus de un șofer!*

GH. ZANEA

Mă plimb pe bulevard. Îmi atrage privirea o vitrină cu scilpuri de staniol și panglici roze. Cofetăria «Universității». Denumire academică înșelătoare. De cum intri, te întâmpină, frivole, monumente de frișcă și de cremă, tone de înghețată, arome de oranjadă. Mă așed la o masă și, în așteptarea prăjiturii, privesc în jur. O ambianță agreabilă, senină. Luminile se reflectă în oglinzi, în luciul meselor, în argintul lingurițelor... Și totuși nu mă simt bine. O suferință surdă, nedefinită, începe să mocnească în mine. Mă apasă ceva. Ce poate fi? Prăjitura e delicioasă, paharul e scilpitor de curățenie, ficatul (ficatul meu, bineînțeles) e bine mersi. Și totuși, inexplicabil, indispoziția mea persistă. Începe să mă doară capul. Mă pregătesc să iau un antinevralgic și, în momentul cînd ridic capul să-l înghit, dau cu ochii de...

Ați avut vreodată o revelație fulgerătoare? Ceva asemănător cu descoperirea că bătaia pe care i-ați administrat-o zilnic puștiului dv. timp de o lună se datora faptului că vecina dv. de apartament cîntă la vioară? În clipa aceasta, eu am o astfel de revelație. În fața ochilor mi se arată deodată, implacabilă, cauza suferinței mele.

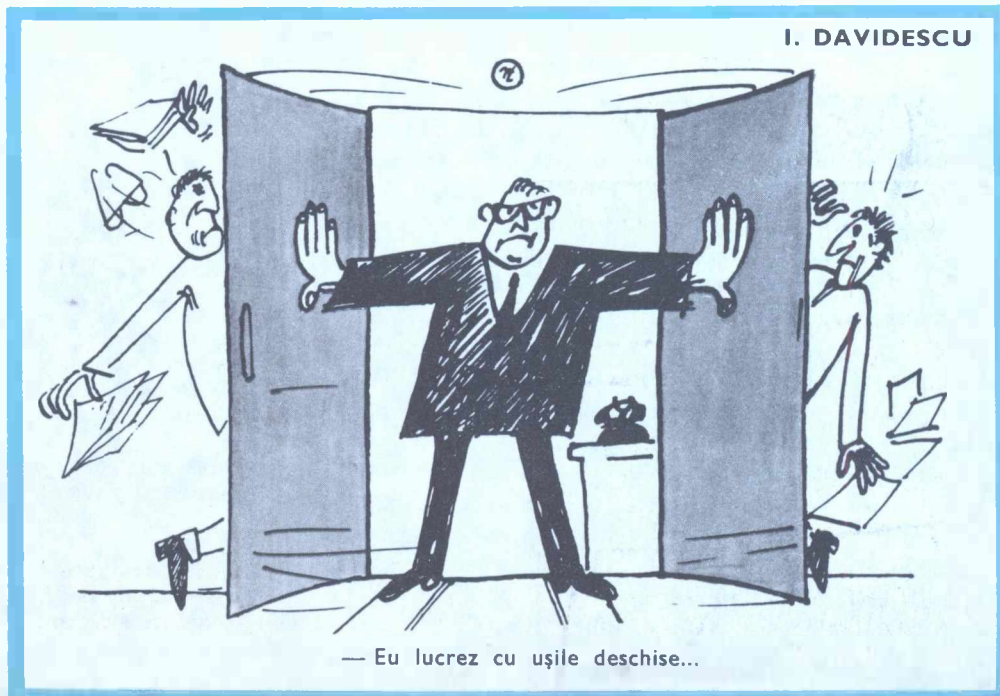
Pe peretele din fund al cofetăriei, acolo unde altă dată îți odihnea ochiul o banală și onestă perdea de pluș, tronează azi triumfătoare o mare «frescă» în culori violente. Închid ochii, înghit calmantul și numai după ce acesta își face efectul, îndrăznesc să mă cufund în contemplarea operei.

Compoziția e concepută în stil naturalisto-cubist. Sub un soare care se căznește să fie ultramodern, se înșiră piramide, printre care își tirăsc nostalgia cămile și oameni în burnusuri. În mijloc, se înalță, cu o cofă pe cap, amintind Rodica lui Aleksandri, o... negresă, a cărei grație rivalizează cu cea a siluetelor palmierilor costelivi. Atmosfera de deșertăciune, vreau să zic de deșert, e accentuată de valuri-valuri de nisip. În această ambianță exotică, în plin Hoggar, la poalele palmierilor (și ale negresei), e zugrăvită o masă, pe care se află o oală, pahare, pline desigur cu «citro» și alături niște superstilizate umbrele de soare, care îți biciuiesc nervii cu toate culorile spectrului solar.

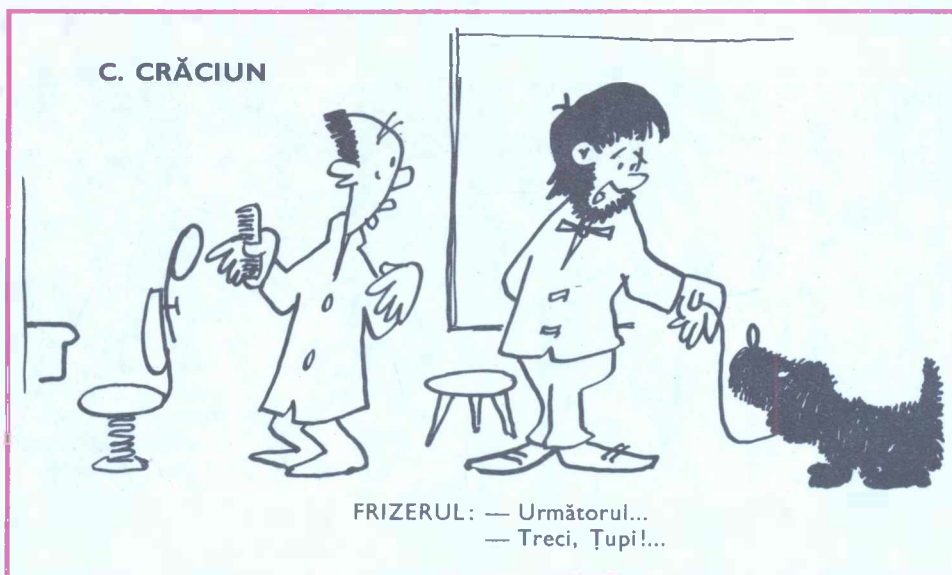
Personalitatea pregnantă a artistului se concretizează în detașarea totală cu care a pictat aceste minuni: piramidele sînt nemuritoare și reci, negresa stă impasibilă la răcoritoarele ce i se etalează la picioare, iar cămilelornici că le pasă de oamenii îmbrăcați în văluri albe. Mergînd mai departe cu interpretarea, pot spune că fresca însăși nu are nici în clin, nici în mîneacă cu ceea ce trebuie să domnească într-o cofetărie: gustul bun (sau bunul gust).

Ies afară amețită. În fața ochilor îmi joacă pete de culori stridente. Mă gîndesc oftînd că stupidele lacuri cu bărci și lebede de pe vremuri cel puțin nu te îngrozeau.

Parcă-l aud pe vreun responsabil cu decorația magazinelor: «Dacă într-un magazin de alimente desenăm pe pereți cîrnați sau un calup de telemea, nu vă place. Dacă facem ceva mai așa... mai original, iar nu vă place. Ce să facem atunci?» I-aș răspunde: «Dacă nici așa, nici așa nu merge, încercați altceva. Altă meserie»...

— Eu lucrez cu ușile deschise...

FRIZERUL: — Următorul...
— Treci, Țupi!...

arunc umbra

M-am dus la doctor și i-am spus:
— Dă-mi niște pastile, ca să uit.
— Ce să uiți?
— Lipsurile.
Doctorul mi-a spus să stau pe un scaun, mi-a ciocănit genunchii și m-a întrebat profesional:
— Ce te doare?
— Nimic.
— Atunci de ce ai venit aici?
— Ca să uit.
— Ce să uiți?
— Am spus: lipsurile.
Doctorul mi-a mai ciocănit o dată genunchii și, în semn de verificare,

Doctorul mi-a dat apă și m-a asigurat că poate să-mi prescrie medicamente bune, dacă se nimerește să am sciatică, reumatism, ulcer, pojar, scarlatină, diabet, dezinterie, colită, gingivită sau gastrită. I-am spus:
— Doctore, n-ai noroc, că nimic din toate astea nu s-a lipit de mine. Mie dă-mi niște pastile să uit lipsurile și ai scăpat.
— Îți dau un antinevralgic.
— Nu ajută. Am luat două când cu ședința pentru plan.
— Când?
— Luna trecută. A fost o ședință

mă, că poimiine vine o ședință și dacă nu mă pregătesc cu niște pastile sau sirop de uitat, sînt în stare să arunc niște umbre cît o muștrare scrisă cu avertisment.
Doctorul mi-a dat să citesc toate prospectele de medicamente, ca să mă conving că nu se fabrică nici pastile, nici sirop pentru așa ceva. Am zis:
— Doctore, fă-mi măcar o rețetă pînă săptămîna viitoare.
— De ce, pînă săptămîna viitoare?
— Pentru că atunci s-au anunțat niște reporteri de la ziar și, dacă or să întrebe de lipsuri, sînt în stare să arunc atîtea umbre pe activitatea noastră frumoasă, că trebuie de pe acum să-mi scriu demisia.
Doctorul s-a așezat pe scaun în fața mea și mi-a spus:
— Văd că ai reflexe normale. Păcat!
— De ce, păcat?
— Eu tot vroiam să scriu o carte despre dumneata. Dar poate că tot ce spui e logic și firesc.
— Sigur că e firesc.

— Dumneata nu faci decît să critici în mod tovarășesc.
— Bineînțeles!
— Și cu asta îl ajuți pe director și întregul colectiv. Ar trebui să-ți mulțumească.
— Bineînțeles, doctore! Eu nu fac decît să le arăt niște lipsuri reale.
— Da. Și lipsuri sînt peste tot.
— Sînt, doctore. Chiar și aici, la dumneata. Uite, condică de sugestii n-aveți. Tovarășa care dă bonurile vorbește necuviincios. Uneori nici programul nu se respectă. O dată am să vin și eu la dv. la o ședință.
— Pentru ce?
— Ca să arăt toate acestea, doctore, să se remedieze.
— Să arăți acestea! Pentru ce, tovarășe? Ca să umbrești realizările noastre frumoase? Ca să pătezi sarcinile nobile care ne stau în față? Cîrtitorule!
Și m-a dat afară.
Cu aceasta, consultația a luat sfîrșit. Pastile nu mi-a dat. Mă duc la ședință. Păzea.

și i-a ciocănit și pe ai lui. Pe urmă m-a întrebat:
— Și de ce vrei matale să uiți lipsurile?
— Ca să nu le mai spun pe la ședințe.
Doctorul mi-a jurat că asemenea caz n-a mai întîlnit în toată cariera lui de neurolog și mi-a promis că, dacă e ce crede el, o să scrie o carte despre mine. L-am asigurat că nu este ce crede el și că despre mine nu se poate scrie o carte, ci cel mult o muștrare scrisă cu avertisment, ceea ce era cît pe-acî să se întîmple după chestia cu ședința.
— Ce ședință? — m-a întrebat doctorul.
— Ședința în care n-am putut să uit lipsurile și am înșirat vreo cîteva.
— Lipsuri?
— Lipsuri. După ședință, directorul mi-a spus: «cu sesizările dumitale, umbrești toată activitatea noastră frumoasă!» Doctore, ai un pahar cu apă?

frumoasă. A luat cuvîntul directorul și a arătat ce frumoase realizări avem noi cu planul. Pe urmă a luat cuvîntul contabilul-șef și a arătat ce bine stăm cu prețul de cost. Apoi a luat cuvîntul un adjunct, arătînd ce sublimă e situația cu graficul de lucrări. Mai departe, am luat cuvîntul eu și am arătat ce prost stăm cu reducerea consumului de materie primă.
— Și stați într-adevăr prost?
— Stăm. Dar directorul mi-a spus așa: «pînă cînd crezi că o să suportăm să arunci dumneata umbră peste realizările noastre?» Doctore, dacă n-ai cumva pastile, poate îmi dai un sirop.
— Pentru tuse?
— Pentru ca să uit lipsurile. Cum vine o ședință înghit siropul, iar cînd să iau cuvîntul, uit ce lipsuri avem, și arăt realizările noastre frumoase în problema punctualității zilnice, care în ultimii doi ani a ajuns la 99%. Zău, doctore, ajută-

ROMANTIC

Ce profesie poate fi mai romantică decît cea de șerif? Urmărirea în cavalcade ultra-rapide a bandiților mascați, care au jefuit diligența; ocrotirea modestei orfane cu fermecătoare gropițe în obraji, care va moșteni în final 36 de mine de aur; distribuirea de directe și upercuturi în bărbiile tuturor scandalagiilor care, din două în două seri, fac țândări scaunele circiumii — iată tot atîtea misiuni nobile și primejdioase, pe care un șerif clasic le îndeplinește cu ușurință în cele opt ore de serviciu cotidian.

Cel puțin așa susțin filmele de cow-boys că stăteau lucrurile pe vremea vestului sălbatic. De cînd însă s-a imblinzit și acest punct cardinal, șeriful s-a transformat într-un banal șef de poliție, care își consacră cea mai mare parte din timp contravențiilor la legea circulației. Din neînvinsul cavaler fără frică și prihană, el a devenit un funcționar cu tendință la obezitate și aspirații la pensie.

Campionul mondial de box Cassius Clay a fost dat în judecată pentru că refuză să plece să lupte în Vietnam.

D. NEGREA

— Întotdeauna am luptat pentru America, nu vreau însă să ucid pentru ea...

SMUL ȘERIFULUI

Dar există și excepții. Printre ele se numără Frank Garver, tinărul și chipeșul șerif al orașului Tallahassee din statul Florida. În inima lui, flacăra romantismului nu s-a stins. Ca dovadă că în 1965, când a avut loc o spargere la banca «First National» din localitate, el a declarat pe tonul unui Kirk Douglas care n-a mai găsit bilet la ultimul tren din Gun Hill: «Dacă într-un an nu-î descopăr pe făptași, îmi trag un glonte în cap».

A trecut anul, făptașii nu au fost descoperiți și Garver nu și-a tras glonte nici în cap, nici altundeva. Dar nu pentru că n-ar fi fost om de cuvânt, ci deoarece în acest interval avuseseră loc încă două spargerii, una la magazinul de bijuterii «Morton's» și cealaltă tot la banca «First National». În asemenea condiții, cui i-ar fi folosit sinuciderea șerifului? Tilharilor! Așa că, decît să le facă pe plac, Garver a preferat să-și calce pe inimă și să supraviețuiască.

Tăria lui de caracter s-a verificat din plin în primele patru luni ale lui 1967, cînd la Tallahassee s-au efectuat alte patru spargerii. «First National» n-a scăpat nici de data asta fără o vizită din partea vechilor săi prieteni. Dar cariera gangsterilor s-a încheiat chiar în pivnițele băncii unde-și făcuseră debutul, grație unei uși automate, care i-a prins în capcană.

La arestarea lor era de față, bine înțeles, Garver. Mai puțin de înțeles e că a asistat nu în calitate de arestator, ci de arestat. Căci șeful bandeii era chiar Frank Garver, chipeșul șerif cu inimă inflăcărată.

De, romantismul își cere drepturile: dacă nu mai există diligențe de apărare, el se mulțumește și cu bănci care pot fi jefuite.

N. AURELIU

ELEVII LUI HIMMLER

Ca nume, Misa la Tercera are o rezonanță frumoasă, aducînd nițeluș cu Carmen de la Ronda. De data asta, însă, nu e vorba de o femeie cu ochi mari și voce caldă, ci de o instituție găzduită într-o clădire cu ferestre mici și ziduri reci. Căci Tercera, cum i se spune pe scurt, este poliția secretă a dictatorului Stroessner, care împărătește asupra Paraguayului.

Soră gemă cu răposatul Gestapo hitlerist, îi seamănă ca două picături de apă — și la chip, și la suflet. De altfel, ea nici nu se rușinează cu această legătură de rudenie. Cînd ziaristul uruguayean Paiseé Gonzalez i-a luat un interviu, generalul Mende Vaquez, șeful Tercerei, a afirmat categoric:

— Pentru noi, modul cum și-a organizat Himmler poliția reprezintă o adevărată școală, la care învățăm neconținut.

Oricine are un minimum de obiectivitate trebuie să admită că elevii din Paraguay ai călăului din Germania nazistă sînt cum nu se poate mai sirguincioși. Pentru ca materiile să fie cît mai ușor asimilabile, au fost importate și cadre de înaltă calificare: cîțiva criminali de război, care rătăceau prin America de Sud, au devenit profesori ascultați cu respectul cuvenit de către discipolii lor.

Ce titlatură o fi purtînd, de pildă, cursul ținut de fostul obersturmbanführer S.S. Horst Geinicke, autorul unor masacre în care au pierit peste 17 000 de patrioți olandezi, italieni și polonezi? Probabil că predă o materie care se numește — complex și savant: «Metode rapide și eficiente pentru reducerea considerabilă a duratei medii de viață».

Tot astfel, putem presupune că doctorul Rudolf Weber, «experimentator» pe cîteva mii de deținuți la Auschwitz, expune un ciclu de lecții pe tema: «Mijloace moderne de intensificare a durerii la pacienți față de care nu trebuie avută nici o considerație umană».

În sfîrșit, fostul gardian șef al lagărului de la Oberhausen, Willy Kurtschreiber, împărtășește desigur auditorilor prețioasa lui experiență într-o problemă deosebit de importantă — «Tortura și avantajele ei pentru cel care o practică».

Generalul Vaquez nu ascunde nici numele, nici trecutul acestor valoroase cadre didactice. El a furnizat gazetarului uruguayean numeroase detalii referitoare la activitatea lor în interiorul Tercerei. Într-o singură privință, a fost mai discret: nu a pomenit nimic despre lucrările practice. Din modestie, fără îndoială. Căci toată lumea știe că silitorii elevi ai lui Himmler nu se limitează la o sterilă și papagalicească învățare a unor date teoretice. Ar fi și ciudat, cînd dispun de atîtea posibilități pentru a face aplicații concrete: doar în temnițele poliției secrete din Paraguay se află nu mai puțin de 19 500 de deținuți politici!

N. GĂLĂȚEANU

Publicăm în acest număr o nouă recoltă din «Poșta Redacției». Cei ce urmează aici ni s-au părut nouă mai răsuflați...

EPIGRAME

În Cluj nu se găsesc anumite lame de bărbierit.

Unei soții grijulii:

Văzînd că de lame-i criză
Și vrînd neapărat
Pentru soț un dar surpriză
Ea lamé... a cumpărat.

**Petru Marian
Cluj**

Unui președinte de sfat care
își amină mereu audiențele:

Ori de cîte ori îl cat

Văd că nu prea stă la... sfat.

**Enache George
com. Potcoava,
rn. Slatina**

Unui epigramist

Maestre, eu am constatat
Citînd catrenul dumitale
Că n-o s-ajungi un Cincinat
Nici chiar în zece cincinale.

**Al. Ciuclea
Loco**

EPITAFURI

Unuia care se împrumută mereu

A murit că n-a putut
Să ia zile cu-mprumut.

AL. CLENCIU

— Ce, ai de gînd să citești toate
inscripțiile?

— Da. Din... scoarță în scoarță!

Unui somnoros

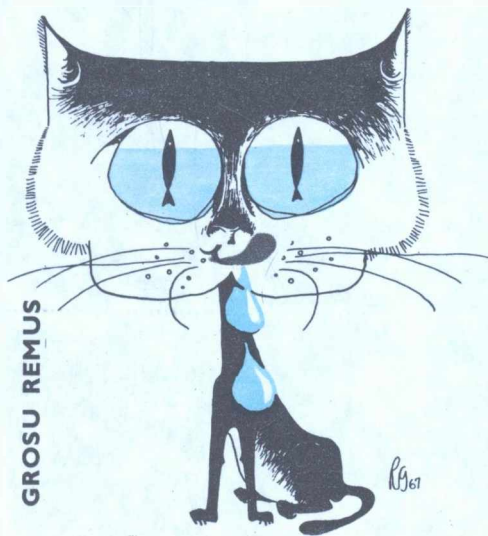
Aici unde l-am depus
Doarme strașnic, doarme... dus.

**George Stoian
Vaslui**

Unui șofer bețiv

A condus în viața toată
Dintr-o groapă-n altă groapă
Și-a ieșit basma curată.
(Dar din asta nu mai scapă).

**Romeo Morari
Tg. Mureș**

GROSU REMUS

FĂRĂ CUVINTE

ANECDOTE

● Un client, la restaurant, enervat că nu era servit de un ospătar fiindcă nu era în raionul lui, strigă în gura mare spre ceilalți ospătari:

— Care ești, măi frate, din raionul Caracal?

Costel Ion, Tr. Severin

● — Sint disperată, doctore. Ce să fac ca să slăbesc?

— Gătiți mai mult și consumați mai puțin.

● — Ceau, bambina. Mi se pare că ne-am mai cunoscut. La Sinaia, la Predeal, la Eforie?

— Nu, stimabile. La tribunal. Eu te-am judecat acum trei ani pentru acostatul femeilor pe stradă.

**Jawarewski Stanislaw
Pitești**

PĂREREA DUMNEAEI

Nu, dragul meu, ascultă-mă pe mine
Povestea asta cu copii — nu ține.
E nemăipomenit, revoltător,
Eu personal prefer să mă omor.

O fi copilul drăgălaș — nu zic,
Dar cînd e mărișor, nu cînd e mic
Așa... ca o păpușă, nu e rău,
Te joci puțin cu el — cînd nu-i al tău.

Dar ia gîndește-te ce chin te paște
Din partea lui-nainte de-a se naște,
Cum te mai urîțește, te îngrașă,
Apoi necazuri cînd e încă în fașă.

Îmbracă-l, spală-l, ține-i biberonul,
Trecește-te cînd lui îi vine tonul
(Că au copiii ăștia niște toane
Cît nu au șapte mii de telefoane).

Doar cînd mai saltă puținel odorul
Să faci ceva turism cu căruciorul
Deși sistemul e destul de greu
(O spun și alții, nu spun numai eu).

Mă înfior cînd văd la o plimbare
Atîtea mii și mii de cărucioare
— În Cișmigiu mai merge, vorba aia
Dar cum te mai repezi pîn-la Sinaia?

Admiți și tu că nu e elegant
Să mergi cu căruciorul pe Trabant
(E drept că unii spun că-i mai ușor
Dacă îndeși Trabantu-n cărucior).

Oricum rămîne totuși o dilemă,
Dar chiar zicînd că n-ar fi o problemă,
Din partea mea e lucru hotărît:
La anii mei nu vreau copil — și atît.

Așa-mi spunea-ntr-o bună dimineață
O femeiușcă tare vorbăreață,
Păcat numai că astfel de «idei»
Nu le-a avut și mama dumneaei.

**Radu Vasiliu
Bacău**

NU E RĂU CÎND IESE BINE!

Cursa începuse de cîteva secunde. El o pornise cu un sprint nebun, dar cînd a văzut că nu se poate distanța cît de cît de adversar a abandonat această tactică... Curînd se ivi primul gard. El îl trecu printr-un salt ușor, de felină, cu o tehnică deosebită, dar, urmat îndeaproape de adversar... Trase adînc aer în piept; mări fuleul... Viteza creștea. De o astfel de cursă n-a mai avut parte. Transpirația îi curgea șiroaie pe față, iar părul i se lipise de frunte... Urmă apoi al doilea gard, care i se păru mai înalt decît primul, dar pe care îl trecu totuși cu destulă ușurință. Veni apoi al treilea gard și după efortul pe care îl făcu pentru a-l trece simți că oboseala îl pătrunse... Mîinile au început să nu-l mai asculte și să se balanseze în direcții cu totul nedorite, încurcîndu-l în alergare... Încetini ritmul, dar imediat simți în spate răsufierea fierbinte a puternicului său adversar și își dădu seama că nu avea de ales. Alergă mai departe... trecu peste alte cîteva garduri, din ce în ce mai greu. Deodată totul începu să i se-nvrtească în jur: liniile drepte le vedea șerpuite, iar cele șerpuite, probabil, drepte. Prin fața ochilor o mîină de puncte negre se prinseră într-o horă stranie... dar el fugea, fugea mai departe. Picioarele i se mișcau într-un gest reflex... Și atunci se ivi ultimul gard, în care el își puse toată speranța. Cu un ultim efort, se cățăra pe el și rămase acolo, în virful lui, destul de înalt, ca să nu-l mai poată ajunge potaia...

Și sus, în virful gardului, abia trăgîndu-și răsufierea, el își spuse:

— Nu e rău cînd iese bine!

Ion Velicu, Baia Mare

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

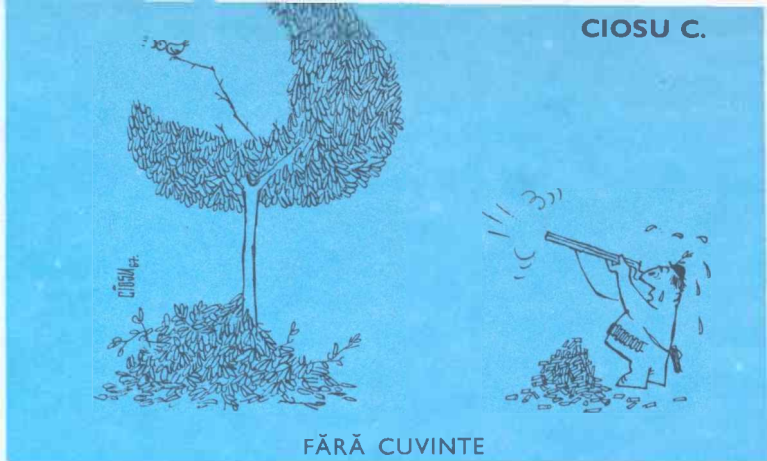
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Științei»

44 601

FORURI CARE NU RĂSPUND

Lipsa de răspunsuri și de răspundere

FĂRĂ CUVINTE

BUNI BĂIEȚI

La Margina, în raionul Făget, funcționează o întreprindere cu profil chimic. Cu ce credeți că-și umple tovarășul Gherguță Silviu, directorul acestei fabrici, o mare parte din timp? Aleargă după castraveți. Același lucru îl execută de altfel aproape întreaga conducere a fabricii: goana după castraveți și gogoșari! Asemenea acțiune ar fi fost de înțeles dacă întreprinderea era profilată pe conserve. Dar produsele de conservat nu reprezintă decât 1% din totalul planului de producție. Și în această împrejurare ni se pare exagerat ca un director, un contabil-șef, însoțiti de cadrele tehnice ale fabricii, să năvălească pe un simplu castravete! Din pricina acestui asalt legumicol, restul producției, adică restul de 99% din plan, a fost lăsat pe planul doi, nefiind realizat decât ca valoare globală aproximativ 11 luni dintr-un total de 12 luni cu cât fusese prevăzut anul 1966.

În răgazul când nu umbla după gogonele, tovarășul director umbla după poame... Poame blonde, poame oxigenate etc. Demn de remarcat este faptul că în acest domeniu, domnia-sa folosea la maximum rezerve interne ale întreprinderii.

Răgazuri de câte 10—15 zile pe lună și le mai procura dumnealui ori de câte ori chestiuni personale îi reclamau prezența în diverse localități ale frumoasei regiuni Banat, deplasări efectuate cu frumoasele autoturisme ale fabricii și încheiate cu frumoase chefuri de-ți lasă gura apă, vin, țuică și coniac.

Astfel, într-o singură lună, domnia-sa a absentat din biroul directorial 14 zile...

Și intrucît peștele de la cap se strică, se trage concluzia că în jurul capului se mai aflau și Niculescu Anghel, șeful contabil, Silade Ion, șeful serviciului administrativ, precum și alți șefuleți, care au prins miros...

E drept că directorul et compania au avut și unele realizări. Astfel, în sectorul birfe și mahalagisme s-au realizat mari depășiri cu aportul substanțial și neprecupețit al lui Coșa Iosif, Murari Simion și cu sprijinul neobosit al conducerii fabricii.

Cele mai multe secții ale fabricii funcționau după chipul și asemănarea direcțiunii. Unele secții funcționau la voia întâmplării, altele la voia unor meșteri. Numai abuzurile funcționau la voia directorului...

În fața unei asemenea organizări „științifice” a muncii, ne-am face de ris dacă am mai pomeni și de câteva fleacuri, precum aprobarea (contra cost) și scoaterea (contra transport gratuit) din întreprindere a unor materiale de construcție, prelucrarea în interese personale a unor piese în atelierul fabricii și, mă rog... diverse...

Din toată această bogată activitate, noi am propune să se continue doar cu una: scoaterea din întreprindere... I. A.

La 17 mai 1966, «Urzica a trimis U.R.C.C.-ului Banat o sesizare și o întrebare în legătură cu președinta cooperativei de consum din Frumușeni, Goran Ecaterina.

Ce a făcut U.R.C.C. Banat în cazul sesizat? Nimic! Nimic e un fel de a spune fiindcă ceva a făcut totuși. A tăcut.

La 18.VI. și 5.VIII.1966, «Urzica» s-a adresat din nou U.R.C.C.-ului Banat, adică a făcut noi reveniri. Dar din nou două tăceri.

Neavind încotro, la 26.IX. 1966, «Urzica» a sesizat situația de mai sus și Centrocoop-ului. Nici acest for nu a răspuns «Urzicii» pînă în prezent, socotind probabil, așa cum spune proverbul, că «Tăcerea e de aur».

Noi ne aflăm în lipsă de răspuns și tovarășii în lipsă de răspundere...

CURAT AMBIȚIE

Întreprinderii regionale «Combustibilul» din Bacău i s-au trimis de către «Urzica», în octombrie și noiembrie 1965 două sesizări: una în legătură cu depozitele de lemne nr. 1 și 3 din localitate, iar cealaltă cu depozitul din Bicaz.

În sesizările inițiale, ca și în revenirile repetate, era vorba prin-

tre altele și de faptul că prin depozitele respective se vind cărbuni necorespunzători.

La toate intervențiile «Urzicii» de a se cerceta aspectele sesizate, întreprinderea «Combustibilul», ambițioasă și perseverentă, a răspuns cu... tăcerea.

SFAT TEATRAL

Cu adresele nr. 3760 și 3761 din 8.IV. 1966, Sfatul popular orășenesc Baia Mare a fost sesizat de către «Urzica» asupra unor aspecte negative din localitate. Normal era ca în termenul legal sfatul să cerceteze și să răspundă «Urzicii». Dar n-a făcut-o.

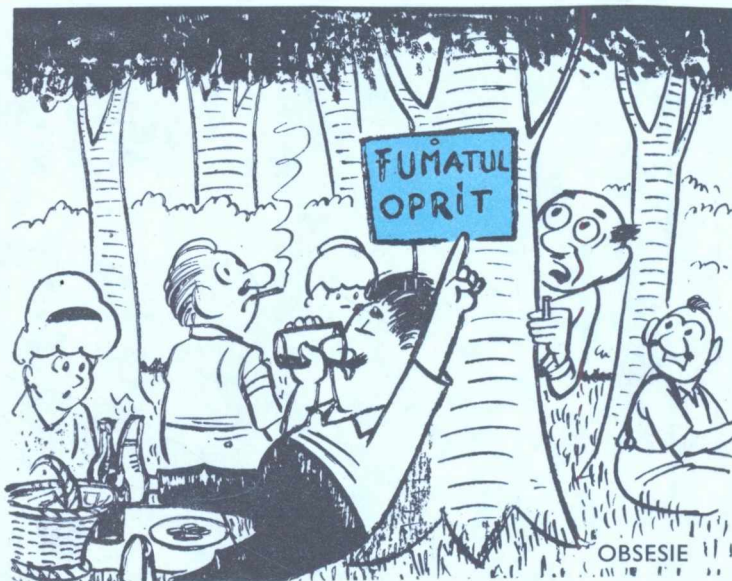
La 26.V. 1966, la o nouă revenire a «Urzicii», sfatul trimite adresa nr. 318 R în care glăsuia că problema medicilor a fost cercetată și s-a răspuns încă de la 19.IV. 1966.

Cum la redacție nu a sosit răspunsul din 19.IV. 1966, «Urzica» a solicitat o copie de pe onorabilul răspuns, chiar dacă era el incomplet. Rezultatul? Pînă în prezent, sfatul nu a mai dat nici un semn de viață. Și nici un semn de copie.

Nu-i un sistem original.

V. ION

FRED GHENĂDESCU

OBSESIE

SFATURI NEOBLIGATORII!

● Diminețile sint răcoase. De aceea plecați de acasă cu un basc. Nu aveți basc? Luați un catalan sau un andaluz.

● Bani uzați se schimbă la bancă. Fișurile uzate se schimbă la frizerie.

● Dacă broasca ușii se deschide greu, trebuie unsă. În consecință viriți în ea o hîrtie de 5 sau 10 lei.

● În tramvai cereți taxatorului biletul, nu și restul la bani. Pentru lipsa restului, controlul nu vă amendează.

● Cumpărați de la piață ridichi de lună și de la «Aprozar» ridichi de-o lună.

● Pantofi cu toc cui găsiți la magazinele de încălțăminte. Pantofi cu cui în toc găsiți la atelierile de cizmărie.

● Chiar dacă rămîne în urmă, nu puneți seara ceasul după radio. S-ar putea ca dimineața să uitați unde l-ați pus.

● Țineți minte! Petele de grăsime de pe haine se scot ușor la «Nufărul». Hainele se scot mai greu.

● În tramvai nu stați pe loc, avansați! Aici nu vă trebuie caracterizarea șefului.

● Tacimuri ieftine luați de la «Tehnometal». Tacimuri fine luați de la «Athenée Palace».

● Între două cartiere ale Capitalei folosiți tramvaiul. Între două stații I.T.B. folosiți getaxul.

● Nu creșteți porcul în baie. Creșteți-l în bucătărie. Că pînă la urmă tot acolo ajunge.

● Hainele soțului se curăță periodic. Portofelul se curăță în fiecare seară.

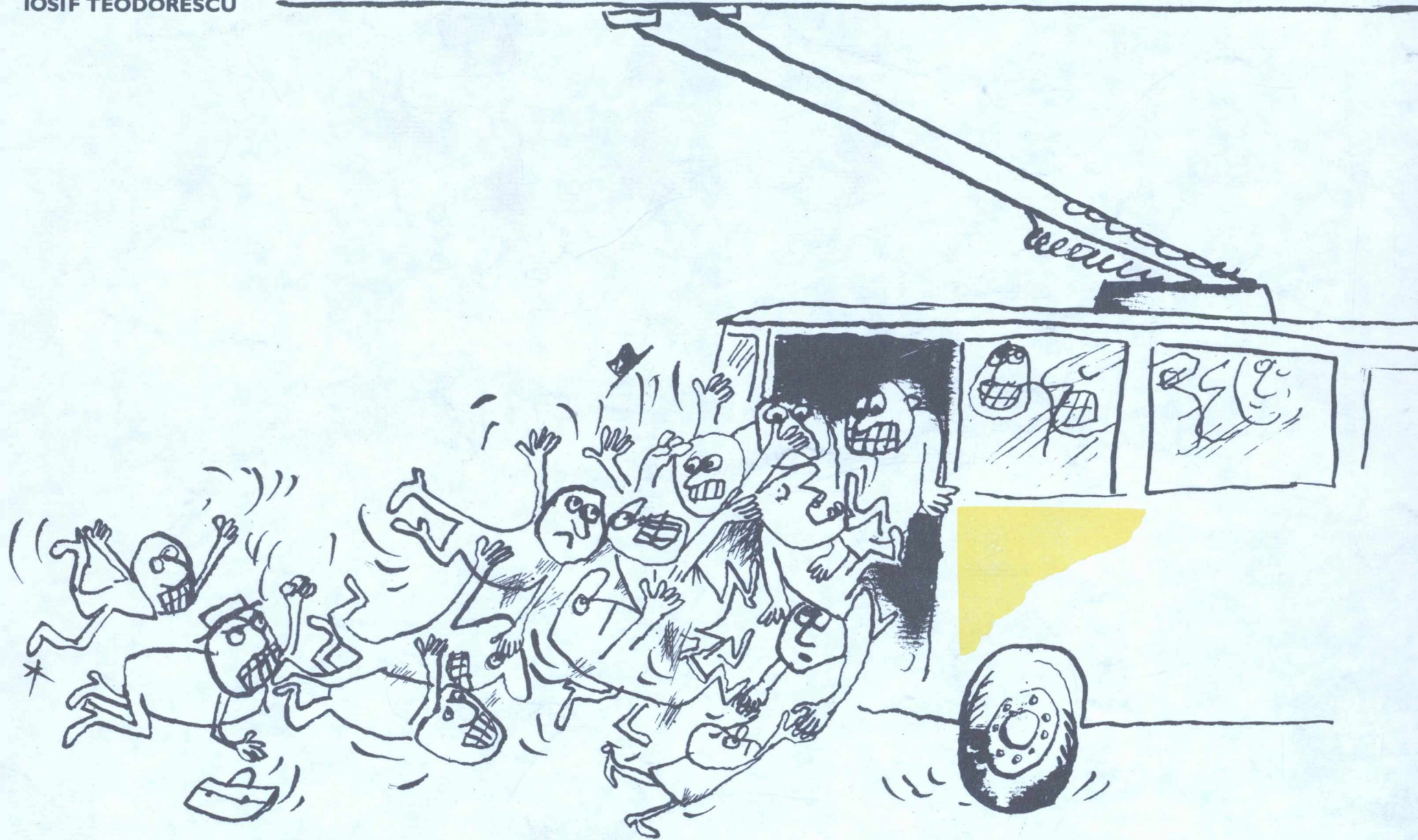
● Înainte de a intra într-un restaurant, verificați-vă ținuta vestimentară. Înainte de a da comanda, verificați-vă tensiunea arterială.

● Cînd sinteți răcit și tușiți, mergeți la policlinică, nu la teatru. Mai bine să vă asculte doctorul decît spectatori.

● După ce-ați spălat geamurile apartamentului nu e necesar să le stoarceți.

● Pentru vopsitul părului folosiți Tonalul. Pentru vopsitul fustelor folosiți scaunele din grădinile cinematografelor.

V. D. POPA

SELECȚIE NATURALĂ...